

Justitsministeriet

Civil- og Politiafdelingen

Kontor: Civilkontoret
Sagsnr.: 2006-156-0057
Dok.: HTR40431

Besvarelse af spørgsmål nr. 18 af 27. april 2006 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om juridisk rådgivning (L 65).

Spørgsmål:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 26/4-06 fra DHK, jf. L 65 – bilag 19.”

Svar:

1. Fællesudvalget for Dansk Landbrug, Familie og Samfund og DHK/Dansk Håndværks Kvinder har i sin henvendelse til udvalget anmodet om uddybende bemærkninger til forståelse af spørgsmålet om, hvornår modtageren af rådgivningen (forbrugeren) hovedsagelig handler uden for sit erhverv, jf. ændringsforslag nr. 1 til lovforslaget, der er fremsat af justitsministeren.

Fællesudvalget har i den forbindelse bl.a. anført, at Fællesudvalget har en nær tilknytning til håndværkets og landbrugets interesseorganisationer, som yder rådgivning til medlemmer og andre såvel uden, som mod særskilt vederlag. Rådgivningen kan bestå af socialøkonomisk rådgivning, f.eks. rådgivning om ret til efterløn og sociale ydelser samt bistand til ansøgninger om efterløn, fleksjob, barselsdagpenge mv. Der kan også være tale om rådgivning, som gives i forbindelse med f.eks. medlemmers generationsskifte, salg af virksomhed, udtræden af virksomhed og barselsorlov fra virksomhed. Rådgivningen kan endvidere være af familie- og arveretlig karakter i forbindelse med generationsskifte, dødsfald mv., og her kan rådgivningen tillige indebære udfærdigelse af diverse dokumenter som testamenter, ægtepagter, skifteretsdokumenter mv.

Fællesudvalget er meget i tvivl med hensyn til afgrænsningen af, hvorvidt rådgivning i ovennævnte situationer skal anses for at blive ydet til en person, som handler inden for eller uden for sit erhverv, herunder om der kan være tale om de såkaldte ”sammensatte rådgivningsydelser”, som både består i juridisk og anden rådgivning. Fællesudvalget spørger i den forbindelse, om en række konkrete situationer vil være omfattet af lovens anvendelsesområde.

2. Justitsministeriet kan oplyse, at det følger af bemærkningerne til det af justitsministeren fremsatte ændringsforslag nr. 1, at ændringsforslaget indebærer, at loven kun finder anvendelse i til-

fælde, hvor modtageren af den juridiske rådgivning hovedsagelig handler uden for sit erhverv, dvs. er forbruger. Det forudsættes, at fastlæggelsen af forbrugerbegrebet i denne sammenhæng sker som i den øvrige lovgivning, herunder i købeloven og i forbrugeraftaleloven.

Endvidere følger det af forslaget, at rådgiveren – og ikke modtageren af rådgivningen – har bevisbyrden for, at rådgivningen ikke er omfattet af loven. Dette gælder både med hensyn til afgrænsningen af, om rådgivningen ydes til en forbruger, og med hensyn til de såkaldte ”sammensatte rådgivningsyndelser”, som både består i juridisk og anden rådgivning.

Det fremgår af afsnit 4.2.2. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, at rådgivning ydet af f.eks. fagforeninger, interesseorganisationer mv. til medlemmerne ikke vil være omfattet af lovens anvendelsesområde, da rådgivningen ikke kan betragtes som erhvervsmæssig, ligesom en juridisk rådgivning i denne sammenhæng oftest vil være et accessorisk led i den almindelige medlemsbetjening om forhold, der i bred forstand har sammenhæng med foreningens formål.

Der kan desuden henvises til Justitsministeriets besvarelse af 11. januar 2006 af spørgsmål nr. 3 fra Folketingets Retsudvalget vedrørende lovforslaget, hvor det anføres, at rådgivning ydet af f.eks. en interesseorganisation til et medlem af organisationen mod betaling for den konkrete rådgivningsydelse vil være omfattet af loven. Det samme gælder i tilfælde, hvor en organisation mod vederlag yder rådgivning til ikke-medlemmer.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvornår rådgivning må anses for at være af overvejende juridisk karakter, fremgår det af afsnit 4.2.3. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, at det i den sammenhæng vil være afgørende, om *hovedydelsen* består i juridisk rådgivning, hvor loven i så fald vil finde anvendelse, eller om den juridiske rådgivning er *accessorisk i forhold til anden rådgivning* og derved falder uden for lovens anvendelsesområde.

I tilfælde af sammensatte rådgivningsyndelser, hvor det kan give anledning til tvivl, om hovedydelsen er juridisk rådgivning eller anden rådgivning, må der ved afgørelsen af, om loven finder anvendelse, anlægges en konkret og samlet vurdering af den rådgivning, der ydes. I tvivlstilfælde kan det også indgå i vurderingen, hvordan rådgiveren markedsfører sig samt rådgiverens uddannelsesmæssige og erhvervsmæssige baggrund.

Det forudsættes dog, at der anlægges en bred forståelse af begrebet juridisk rådgivning. Den betegnelse, hvorunder rådgivningsvirksomheden drives, vil således ikke i sig selv være udslagsgivende.

Interesseorganisationers rådgivning til medlemmerne vil herefter være omfattet af lovforslaget, såfremt medlemmerne i forhold til den konkrete rådgivning må anses for at være forbrugere og

betaler særskilt vederlag for den konkrete rådgivningsydelse. Hertil kommer, at organisationens hovedydelse i den konkrete sag skal bestå i juridisk rådgivning.

Det er således Justitsministeriets opfattelse, at rådgivning af overvejende juridisk karakter – f.eks. om efterløn, sociale ydelser mv. – der ydes til en lønmodtager mod særskilt vederlag, som udgangspunkt vil være omfattet af lovforslaget. Ligeledes vil rådgivning af overvejende juridisk karakter ydet til en selvstændig erhvervsdrivende mod særskilt vederlag være omfattet af lovforslaget, såfremt rådgivningen ikke har direkte tilknytning til virksomhedens drift.

Omvendt vil rådgivning af overvejende juridisk karakter – f.eks. om de retlige problemstillinger, som knytter sig til gennemførelsen af et generationsskifte – der ydes til en selvstændig erhvervsdrivende, som udgangspunkt falde uden for lovens anvendelsesområde, når rådgivningen knytter sig til forhold i forbindelse med virksomheden. Det gælder, uanset om rådgivningen ydes mod særskilt vederlag eller ej.

Som det fremgår ovenfor, vil det i alle tilfælde bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde, dels om modtageren af rådgivningen må anses for hovedsagelig at handle inden for sit erhverv, og dels om rådgiverens hovedydelse består i juridisk rådgivning.